

בש"פ 2113/15 - חוסאם מריסאת נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2113/15

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

העורר: חוסאם מריסאת

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט י' ליפשיץ) שניתן בתאריך 11.03.2015 ב-מ"ת 34139-01-15

תאריך הישיבה: כ"ה בניסן, התשע"ה (14.04.2015)

בשם העורר: עו"ד טארק חטיב

בשם המשיבה: עו"ד לינור בן אוליאל

החלטה

1. לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט י' ליפשיץ), מיום 11.3.2015 במ"ת 34139-01-15, שלפיה הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

להלן אביא את הנתונים הנדרשים להכרעה.

רקע רלבנטי

2. נגד העורר ונגד ששה נאשמים נוספים הוגש כתב אישום לבית המשפט המחוזי בחיפה. בכתב האישום נטען כי מתחילת שנת 2014 נהגו ששה מהנאשמים, בהם העורר, להיפגש באזור סחנין ולשוחח על רעיונות הנוגעים לסלפיה-ג'האדיה - האידיאולוגיה שבה מחזיק ארגון דאע"ש, התומכת בחזרה למקורות הראשוניים של האיסלאם ובג'יהאד נגד הכופרים והמוסלמים המואשמים בכפירה.

בכתב האישום צוין כי ביום 3.9.2014 הכריז שר הביטחון כי ארגון דאע"ש הוא "התאחדות בלתי מותרת".

בחודש יוני 2014 הצטרף למפגשים נאשם נוסף, עדנאן עלא אדין, עורך-דין במקצועו (להלן: עדנאן). עוד נאמר בכתב האישום כי בחודש זה החליט העורר, יחד עם יתר הנאשמים, להצטרף לארגון דאע"ש.

בכתב האישום מתוארים המפגשים של הנאשמים באזור סחנין, שבהם נהגו הנאשמים להשאיר את מכשירי הטלפון שלהם בכלי הרכב מחשש להאזנות סתר. נטען גם כי העורר מסר לנאשם אחר, כרים אבו צאלח (להלן: כרים), סכום כסף שישמש אותו לנסיעה לסוריה כדי לעבור שם אימון צבאי, וכי העורר למד מעדנאן, כיצד להכין בקבוק תבערה וכיצד יש ליידות אותו.

כתב האישום ייחס לנאשמים, בכללם העורר, חברות ופעילות בהתאחדות בלתי מותרת, עבירה על סעיף 84(א) ו-85(ב) ו-85(1)(א)(ד)(ו)(ז)(ט) לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945, יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), תמיכה בארגון טרוריסטי, עבירה על סעיף 4(ב)(ז) לפקודת מניעת טרור, התשי"ח-1948 ונסיון מגע עם סוכן חוץ, עבירה על סעיפים 114 ו-25 לחוק העונשין.

3. יחד עם הגשת כתב האישום הוגשה לבית המשפט המחוזי בקשה לעצור את העורר ואת יתר הנאשמים בפרשה עד לתום ההליכים נגדם.

4. בהחלטה מתאריך 11.3.2015 קיבל בית המשפט את הבקשה הנ"ל, בין היתר, ביחס לעורר. בית המשפט קבע כי קיימות ראיות לכאורה לאישומים וכי יש סיכוי סביר שיהיה בכוחן של אלה להביא להרשעת הנאשמים באישומים המיוחסים להם. בית המשפט קבע כי יש לדחות את טענות הנאשמים בנוגע למהימנות העדים, מאחר שבשלב הבקשה למעצר עד תום ההליכים - בחינתו של חומר הראיות נעשית ללא שקילה של מהימנות העדים, פרט למקרים נדירים בהם חוסר המהימנות גלוי על פני הדברים. עוד נקבע, כי אין מקום לבדוק, בשלב זה, את טענות הנאשמים הנוגעות לאופן שבו בחרה המדינה להפעיל את סמכותה (הגשת כתב אישום לפי פקודת מניעת טרור, או לפי תקנות ההגנה). בית המשפט אף דחה את הטענה כי הנאשמים לא משתייכים לארגון דאע"ש, שכן לא נשבעו אמונים לארגון באופן

רשמי, כנדרש בחוקת הארגון, וקבע כי מחומר החקירה עולה שלנאשמים היה ברור שהם חלק מקבוצה השייכת לארגון דאע"ש. בהקשר זה צוין, כי לפי תקנות ההגנה אין הכרח בחברות רשמית דווקא.

בית המשפט הוסיף כי קיימת לנאשמים מסוכנות כללית, הן משום המעשים המיוחסים להם והן משום שמדובר בעבירות ביטחון לגביהם מתקיימת חזקת מסוכנות. על יסוד האמור בית המשפט קיבל את הבקשה בעניינו של העורר, אף מבלי להורות על עריכת תסקיר לבחינת חלופת מעצר. בית המשפט הוסיף כי לגבי העורר ושני נאשמים נוספים – אין לדעתו כל חלופה העשויה להפחית למידה סבירה את מסוכנותם. בית המשפט ציין בהקשר זה כי העורר הורשע בשנת 2005 בעבירות בעלות אופי בטחוני מובהק: העורר הורשע ביום 21.7.2005 בקשירת קשר לביצוע פשע, עבירה על סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין ובניסיון לעבור עבירות בנשק, עבירה על סעיף 144(ב2) לחוק העונשין ונדון, במסגרת הסדר טיעון "סגור" – ל-44 חודשי מאסר (תפ"ח (מחוזי ירושלים) 526/05). בית המשפט קבע כי הרשעה זו מדברת בעד עצמה, שכן העורר היה מעורב בעבר בפעילות חבלנית נגד מדינת ישראל, ואף אם זו לא יצאה לבסוף לפועל, היא מעידה על רצונותיו ועל מסוכנותו. בית המשפט הדגיש עוד כי העניין שגילה העורר בעבר בפעילות טרור על רקע איסלאמי קיצוני לא שככה גם לאחר שחרורו מהכלא, ולכן אין לתת בו אמון.

5. על ההחלטה הנ"ל הגיש העורר את הערר שלפני.

לשם השלמת התמונה אציין כי עדנאן, אחד הנאשמים בפרשה, הגיש ערר לבית משפט זה על ההחלטה לעצרו עד תום ההליכים. הערר נדחה ביום 27.4.2015 על ידי חברי, השופט מ' מזוז (בש"פ 2291/15).

טענות העורר

6. העורר מבקש להורות לבית המשפט קמא לבחון חלופת מעצר ולחלופין להפנותו לקבל תסקיר שירות מבחן בעניינו. לטענת העורר, טעה בית המשפט כשקבע כי קיימות נגדו ראיות לכאורה. לדברי העורר, מדובר בקביעה גורפת וכללית, ללא פירוט לאיזו מהעבירות בהן הואשם אכן קיימת תשתית ראייתית לכאורית. העורר טוען כי העלה מספר רב של טענות המשליכות על עוצמת הראיות לכאורה, אך בית המשפט נמנע מלהתייחס אליהן. אשר לעבירת ניסיון מגע עם סוכן חוץ, טוען העורר כי על פי כתב האישום נראה שסוכן החוץ הוא עדנאן, אשר כלל לא הואשם באישומים הקשורים לסוכן חוץ – ריגול או בגידה. לכן, לדעתו, קיים פגם או פסול בכך שהעבירות המיוחסות לעורר וליתר הנאשמים חמורות יותר מהרף הפלילי שיוחס לעדנאן, ומשכך, יש למחוק סעיף אישום זה ממסגרת כתב האישום. העורר מציין עוד כי פגש בעדנאן פעמיים בלבד באופן מקרי וללא תכנון קודם וכי הכירו היכרות שטחית בלבד.

העורר מעלה גם טענת של אפליה באישומו בניסיון מגע עם סוכן חוץ, זאת בניגוד לנאשמים בתיקים אחרים, אשר יצאו את גבולות המדינה והצטרפו לארגונים עוינים, אך לא הואשמו בסעיף זה.

7. העורר מוסיף וגורס כי קיימת כפילות בין העבירות שהואשם בהן על פי תקנות ההגנה לבין העבירות שהואשם

בהן על פי פקודת מניעת טרור. לדעתו, משבחרו גורמי האכיפה ללכת במסלול אחד - הם מנועים לעבור למסלול האחר. לטענת העורר, אין בידי המשיבה ראיות המוכיחות כי הוא ויתר הנאשמים הקימו "התאחדות בלתי מותרת", כמשמעה בתקנות ההגנה, מאחר שאין כל הוכחה כי הם פעלו או כי היה בכוונתם לפעול נגד המשטר הקיים בישראל. לטענתו, עצם הגדרת הקבוצה כ"התאחדות בלתי מותרת" מהווה אפליה - במיוחד, בנוגע לתקופה בה טרם הוכרז ארגון דאע"ש "התאחדות בלתי מותרת". לדברי העורר, הוא מעולם לא פנה לארגון דאע"ש כדי להתקבל לשורותיו, לא קיבל על עצמו את עול מצוות הארגון, לא נשבע לו אמונים, ולא הוכח כי התקבל לאותו ארגון. העורר מוסיף כי לא נכח בכל הפגישות המתוארות בכתב האישום, וכי לא נמצאו אצלו דגלים, סמלים וטבעת השייכים לארגון דאע"ש, ואף לא תדפיסים מחשבונות הרשתות החברתיות הרלבנטיות. לכן, לדבריו, אין תשתית ראייתית בעניינו.

8. העורר טוען עוד להפליה משום שרשויות האכיפה לא עצרו ולא חקרו אדם נוסף הקשור בפרשה ונגד אדם אחר שנחקר - לא הוגש כתב אישום. העורר טוען כי הופלה לרעה גם בהשוואה ליתר הנאשמים, שכן חרף המכנה המשותף רחב ההיקף עם שלושה מהם - לגביו לא נבחנה חלופת מעצר והוא לא הופנה לשירות המבחן לשם הכנת תסקיר. לדעת העורר, מדובר בפגם משמעותי, העלול לפגוע בטוהר ההליך הפלילי ובאמון הציבור במערכת המשפט. העורר מציין כי העבירות בהן הורשע בעבר בוצעו לפני כעשור. כיום הוא כבן 29, ממשפחה נורמטיבית, אשר השתקם ולומד הנדסאות בנין. לדברי העורר, דווקא בענינו, היה על בית המשפט לפנות לשירות המבחן כדי לקבל תמונה מלאה בטרם הכרעה, כפי שנאשמים אחרים בעלי עבר פלילי, מופנים תדיר לקבל תסקיר מעצר. לטענת העורר, חלקם של הנאשמים אשר נשלחו לקבל תסקיר משירות המבחן משמעותי וגדול יותר מחלקו בפרשה, והוגדרו כ"גרעין הקשיח של החבורה". בניגוד לנאשמים אלה - לעורר לא מיוחסת השתתפות במספר אירועים בעלי רקע פלילי שהתרחשו במכלול (אירוע לימוד שחיטת הכבשים שנועד "לאמן" את המשתתפים בהוצאה להורג ובמראות של דם נוטף, אירוע לימוד הרכיבה על סוסים). אף לא מיוחס לעורר תיאום פגישות מפלילות ולא נתגלו לגביו ממצאים מפלילים בחשבונות הרשתות החברתיות שלו. לבסוף, מצביע העורר על מקרים חמורים יותר, לטענתו, בהם שוחררו נאשמים למעצר בית.

הדין בבקשה

9. בדיון שנערך לפני, חזר בא-כוח העורר על טענותיו בערר שהגיש. לטענתו - אין לעורר כל קשר לאישומים המיוחסים לו.

10. מנגד, באת-כוח המדינה טענה כי אין מקום לשחרר את העורר לחלופת מעצר, וכי אין מקום להורות על עריכת תסקיר מעצר בעניינו. היא גרסה כי התיק מבוסס מבחינה ראייתית, קיימת בו חוות דעת של שירות הביטחון הכללי, הרלוונטית בעיקר לתקופה שלפני הכרזת ארגון דאע"ש - התאחדות בלתי מותרת, וכן מדיה שנתפסה בידי נאשמים אחרים, המשליכה גם על עניינו של העורר. באת-כוח המדינה הבהירה כי בפרשה הוגשו שני כתבי אישום נפרדים, האחד במסגרתו הואשם העורר, והשני, נגד נאשמים נוספים שהם המפלילים. לדבריה, באחד המפגשים תודרכו הנאשמים, בין היתר, על ידי העורר, כיצד יש להתנהג במקרה של מעצר וחקירה וכי יש לקחת זאת בחשבון. באת-כוח המדינה הוסיפה כי מהראיות עולה שהעורר ראה עצמו ואת חברי הקבוצה שייכים לארגון דאע"ש.

11. בתום הדיון שנערך בפני הוריתי כי בעלי הדין יגישו סיכומים קצרים ומשלימים בנוגע לסוגיית הראיות לכאורה, תוך

הפניות לחומר החקירה, וכי לאחר מכן יועלה התיק להכרעתי. קבעתי כי עד להכרעה אחרת ישאר העורר במעצר.

טענות נוספות שהועלו בהשלמות

12. בהשלמות באת-כוח המדינה טענה כי הראיות מלמדות כי המפגשים של הקבוצה נערכו בתדירות גבוהה של כפעם בשבוע, לרוב בימי שישי, במקומות מבודדים, בעיקר במטע זיתים באזור סחנין, וכן בחווה של העורר בכפר מנדא. בחלק ניכר מהמפגשים - הטלפונים הסלולריים של הנאשמים היו מורחקים באופן מכוון בשל חשש מהאזנות של שירות הביטחון הכללי. המשיבה טענה כי המיקום שבחרה הקבוצה למפגשים והעובדה שהפגישות התקיימו במכוון ללא פלאפונים מלמדת כי חברי הקבוצה הבינו שמדובר בפעילות בלתי חוקית. כמו כן, נטען כי לאחר שארגון דאע"ש הוכרז - התאחדות בלתי מותרת, התקיים מפגש בו הסביר עדנאן לקבוצה את המשמעות המשפטית של ההכרזה והבהיר כי מעתה צריך להיזהר הרבה יותר. נטען כי באותו מפגש הועבר תדריך כיצד יש להתנהג במקרה של מעצר וחקירה: יש לומר כי הם אינם נמצאים במדינה שיש בה שלטון מוסלמי וכי הם לא מנסים לעשות דבר נגד המדינה. כמו כן, הונחתה הקבוצה להיזהר ממשפטי פעולה. לטענת המשיבה, הנאשמים ראו את הקבוצה כתומכת בארגון דאע"ש ושייכת לארגון, הם היו מודעים למהות ארגון דאע"ש, לחזונו ולהשלכות הרלוונטיות למדינת ישראל ולתושביה.

באת-כוח המדינה הוסיפה כי הראיות שנמצאו מלמדות רק על חלק ממה שהתרחש במפגשים ואולם יש בה לכאורה חומר מפליל לרוב: עדנאן הדגים כיצד להכין ולידות בקבוק תבערה ואף קרא להתחיל לפעול צבאית בשטח ישראל.

לטענת המשיבה, תכנון הנסיעה לסוריה של כרים ומימונה, מלמד כי הקבוצה ראתה את עצמה כבעלת זיקה ממשית לארגון דאע"ש. המשיבה מציינת פעולות נוספות של הקבוצה, אשר אינן מיוחסות לעורר, אך מלמדות, לדעתה, על מיהות הקבוצה אליה השתייך. לדבריה, העורר קיבל עדכונים באופן שוטף לגבי פעילי ארגון דאע"ש שיצאו להילחם בסוריה, באופן המלמד על מעורבותו ועל הקשר והזיקה שהיו לו לארגון דאע"ש העולמי. לטענת המשיבה, יש ראיות טובות לכך שהיה יסוד סביר לחשוד שעדנאן הוא סוכן חוץ. המשיבה מסכימה כי מבין חברי הקבוצה - העורר לא השמיע את הדעות הקיצוניות ביותר, אך, לטענתה, הוא לא עמד בנטל הראיות כי לא עשה ולא התכוון לעשות דבר נגד ביטחון המדינה. בנוסף מזכירה המשיבה כי לעורר עבר פלילי רלוונטי משמעותי ביותר השייך להערכת מסוכנותו. לדברי המשיבה, מדובר בעבירות שבוצעו על רקע אידיאולוגי ועל כן חלוף הזמן, כשהעורר לא שינה את עמדותיו באופן מהותי, אינו בעל משקל משמעותי - מעשיו אז והיום מלמדים על מסוכנותו הרבה.

13. בא-כוח העורר טען מנגד - בהשלמות כי המשיבה מנסה להעצים את חלקו של העורר במעשים, אף שחלקו זניח ושולי ביחס למעשי יתר הנאשמים, אשר הוגדו כ"גרעין הקשיח של החבורה". בא-כוח העורר חוזר ומדגיש כי לא מיוחסים לו השתתפות באירוע שחיתת הכבשים ובאירוע לימוד הרכיבה על סוסים, כי לא נתפסו אצלו סמלים המזוהים עם הארגון וכי לא פרסם דבר מפליל כלשהו ברשתות החברתיות. לדברי העורר, הוא הסתייג מעדנאן ומהתנהגותו. אשר לתרומת הכסף לכרים לצורך הנסיעה לסוריה טוען העורר כי נכנע בנושא זה ללחץ מצד חבריו, אף שלא הסכים לעצם הנסיעה וניסה למנוע מכרים לנסוע. לעורר יש גם השגות לגבי חומר החקירה.

העורר חזר בהשלמות גם על טענת האפליה בהחלטה, לעומת יתר הנאשמים בפרשה, לרבות הנאשם עלאב אבו סאלח, ששוחרר למעצר בית בבית הוריו בסחנין והותר לו לצאת במהלך היום לשעתיים של התאווררות, אף בלי להפנותו לשירות המבחן. לדברי העורר, לא התקבלה בעניינו תמונה מלאה, שהיתה מתקבלת לו הוגש תסקיר בעניינו, אשר היה עשוי לסייע לקבל החלטה נכונה ומאוזנת יותר.

דיון והכרעה

14. לאחר העיון ושמיעת טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

15. נראה כי בעניינו של העורר ויתר הנאשמים בפרשה קיימת תשתית ראייתית לכאורית מספקת לחברות ולפעילות בקבוצה העלולה לסכן את בטחון המדינה. כך למשל, ביום 17.12.2014, מסר העורר כי הוא תומך ברעיונות דאע"ש והמדינה האיסלאמית (זכ"ד מיום 17.12.2014, פסקה 21); העורר ציין כי עדנאן לימד אותם להכין בקבוק תבערה (הודעת העורר מיום 19.12.2014, שורה 61 ואילך; זכ"ד מיום 4.1.2015, פסקה 4); העורר ציין עוד כי הזהיר את חבריו להמעיט בדיבורים על המדינה האסלאמית, שכן הדבר עלול לעורר חשד (זכ"ד מיום 17.12.2014, פסקאות 26-27); העורר השאיר את הטלפון שלו ברכב בזמן המפגשים (הודעת העורר מיום 5.1.2015, שורות 73-74); בחקירתו מיום 31.12.2014 מסר העורר כי העביר לכרים 1,200 ש"ח כדי שיעשה בהם שימוש בסוריה, ובכך ראה תרומה שלו לג'יהאד וללחימה בסוריה (הודעת העורר מיום 31.12.2014, שורה 39); בחקירתו מיום 4.1.2015 נשאל העורר האם שמע כי ארגון דאע"ש הוכרז ארגון טרור. בזיכרון הדברים נכתב כי העורר "צחק ואמר כי דאע"ש לא צריך הכרזה וברור היה לו כי מדובר בארגון שמדינת ישראל רואה בו ארגון טרור" (פסקה 10).

עיון בהודעות הנאשמים הנוספים בפרשה מעלה תמונת מצב דומה (ראו, בין היתר: הודעת פאדי בשיר מיום 10.12.2014, שורה 49 ואילך; הודעת כרים אבו סאלח מיום 5.12.2014, שורה 76 ואילך).

16. לימוד החומר הנ"ל מעלה איפוא כי יש בנמצא ראיות לכאורה המעידות שהנאשמים פעלו כהתאחדות בלתי מותרת, ערכו מפגשים חשאיים מרובים, בהם עלו תכנים אידיאולוגיים המאפיינים את חזונו של ארגון דאע"ש. העורר אף סייע כספית לכרים - סיוע שנועד לעזור לו לנסוע לסוריה לצורך השתלבות בארגון. יתר על כן הודאותיו של העורר, יחד עם הודאות יתר הנאשמים ושאר הראיות שהובאו לפני, מובילות למסקנה הלכאורית שלפיה העורר אכן לקח חלק פעיל בפעילות הקבוצה, והיה מודע לכך שמעשיו הם בלתי חוקיים. לאור האמור לעיל - לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא הנכבד שקבע כי קיימות ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות לעורר בכתב האישום, זאת - ברמה הנדרשת בשלב ההחלטה על מעצר עד לתום ההליכים.

17. זאת ועוד, נוכח העבירות שיוחסו לעורר - קמה בעניינו חזקת מסוכנות סטטוטורית - המלמדת על החומרה המיוחדת של עבירות מסוג זה (ראו: סעיף 21(א)(1)(ג)(2) ו-35(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996; עיינו למשל: בש"פ 6506/07 קורד נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (4.9.2007)). כזכור, בית משפט קמא הנכבד סבר כי לאור מסוכנותו הרבה של העורר, בפרט בהתחשב בעברו הפלילי - אין בנמצא חלופת

מעצר שביכולתה לאיין או להפחית במידה הראויה את מסוכנותו. קיומו של עבר פלילי מהווה אמנם שיקול ענייני בהקשר זה, אותו רשאי ואף חייב בית משפט קמא לשיקול בבואו להחליט האם יש לשחרר את הנאשם לחלופת מעצר (השוו: בש"פ 1795/15 גרובר נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (1.4.2015)). ואכן, מקום בו השתכנע בית המשפט כי חלופת מעצר לא תסכון – רשאי הוא לשלול חלופת מעצר גם מבלי להיזקק לתסקיר שירות המבחן (ראו: בש"פ 478/12 אל אעסס נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (23.1.2012)).

18. במקרה דנן, טענותיו של העורר אינן מפריכות את חזקת המסוכנות הסטטוטורית שקמה בעניינו. אף אין בטענות שהעלה בא-כוח כדי להוכיח על פני הדברים שהעורר לא עשה ולא התכוון לבצע דבר שיש בו כדי להביא לידי פגיעה בביטחון המדינה, בהתאם לסעיף 114(ד) לחוק העונשין (השוו: בש"פ 6241/13 מדינת ישראל נ' עבדלקאדר, פסקה 10 (23.9.2013)). טענות אלו כולן, כמו גם ההשגות המשפטיות שהעלה בא-כוח העורר – ראוי שידונו ויבחנו במסגרת המשפט שיתנהל כנגד העורר.

19. בהתחשב בכלל בדבר קיומה של חזקת מסוכנות בעבירות בהן הואשם העורר, ומשנקבע כי קיימות ראיות לכאורה לביסוס האישומים נגדו, בצד מסוכנותו של העורר – המבוססת גם על עברו הפלילי, דומה כי בית המשפט רשאי היה להחליט על מעצר העורר אף ללא קבלת תסקיר מעצר בעניינו עובר למתן ההחלטה (לדיון מעמיק בדבר שאלת חובת בית המשפט של מעצר להזמין תסקיר מעצר. השוו: בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל (15.1.2015), להלן: עניין יונס).

ויודגש: עבירות נגד בטחון המדינה, אף שאינן שוללות, מנייה וביה, כל שיקול וכל בדיקה של חלופת מעצר אפשרית, הרי שהן מצדיקות בדרך כלל את מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים, נוכח החשש שמי שמואשם בהן עלול להמשיך לסכן את בטחון המדינה, אף אם לא הובאה ראיה קונקרטיית הצופה את המשך פעילותו המזיקה בעתיד (ראו: בש"פ 2975/06 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (7.5.2006)). יש גם לזכור כי תסקיר מעצר אינו תסקיר-חובה, וכפי שיש לבית המשפט שיקול דעת אם לאמץ או לדחות את המלצת התסקיר, כך יש לו שיקול דעת אם להורות מלכתחילה על הזמנת התסקיר אם לאו (ראו עניין יונס, פסקה 10).

20. נוכח כל האמור לעיל – לא מצאתי כי יש מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא הנכבד בדבר מעצרו של העורר עד תום ההליכים. משכך, דין הערר להידחות וכך אני מורה.

ניתנה היום, ו' בתמוז התשע"ה (23.6.2015).

שׁוֹפֵט